

DE KRACHT VAN DE SCHELDE

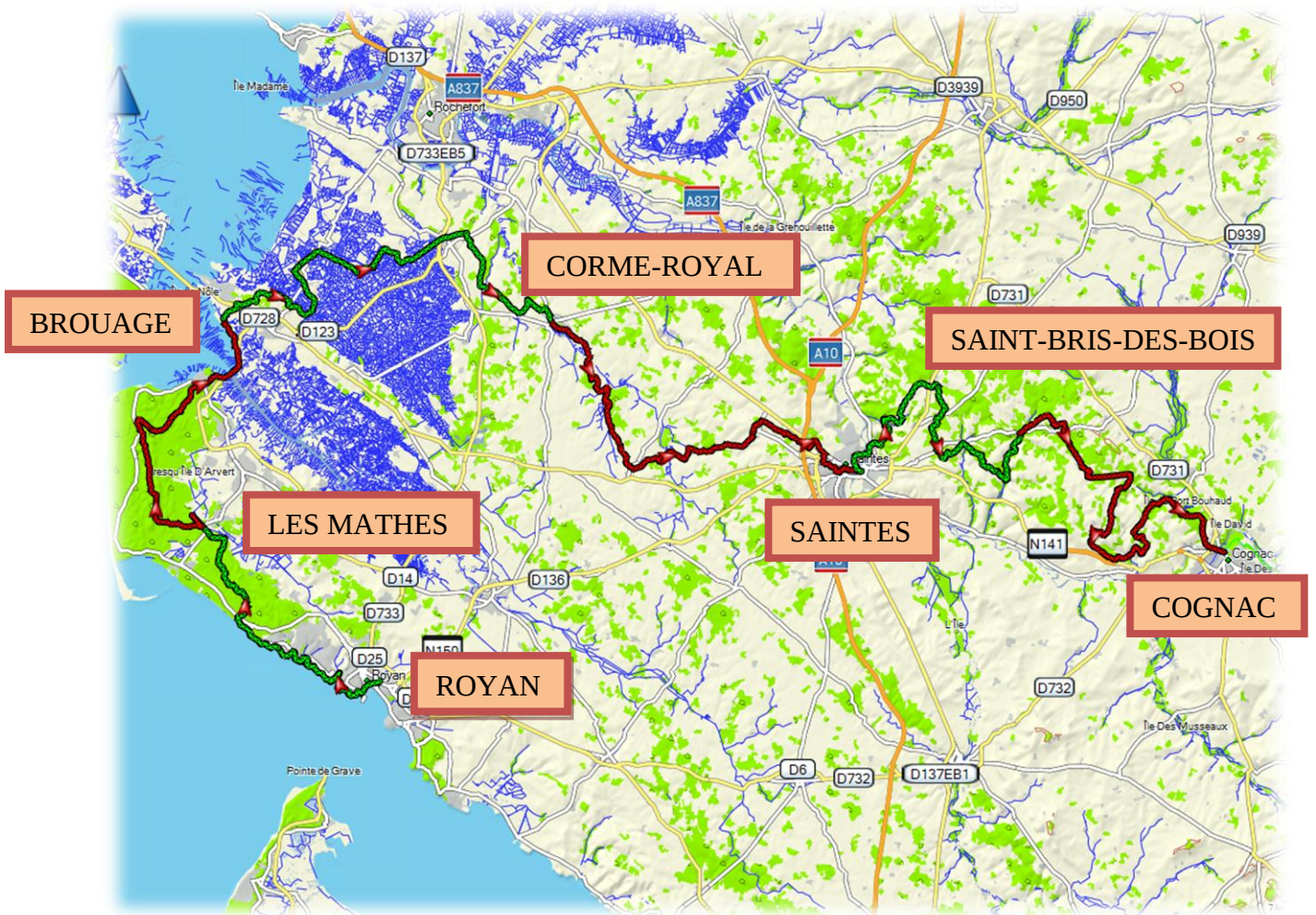
CHARENTE - MARITIME
deel 1

VOORSTELLING TOCHT

“Le sentier de grande randonnée 4” (grote routepad nr.4)) is een lange afstandswandelpad, dat begint vanuit het Franse Royan (Charente-Maritime) en eindigt in het Franse Grasse (Alpes-Maritimes). Op deze wijze verbindt de GR4 de Atlantische kust met de Provence.

De GR4 doorkruist 13 departementen: Charente-Maritime, Charente, Dordogne, Haute-Vienne, Creuse, Puy-de-Dôme, Cantal, Lozère, Ardèche, Gard, Vaucluse, Alpes-de-Haute-Provence en Alpes-Maritimes.

Het pad heeft een lengte van zowat 1.500 km.

DE AVONTURIER

Ludwig

Dinsdag 13 maart 2012

- Van : Royan 0 m
- Naar : Royan (camping) 0 m
- Afstand : 3 km
- Duur : 1 uur

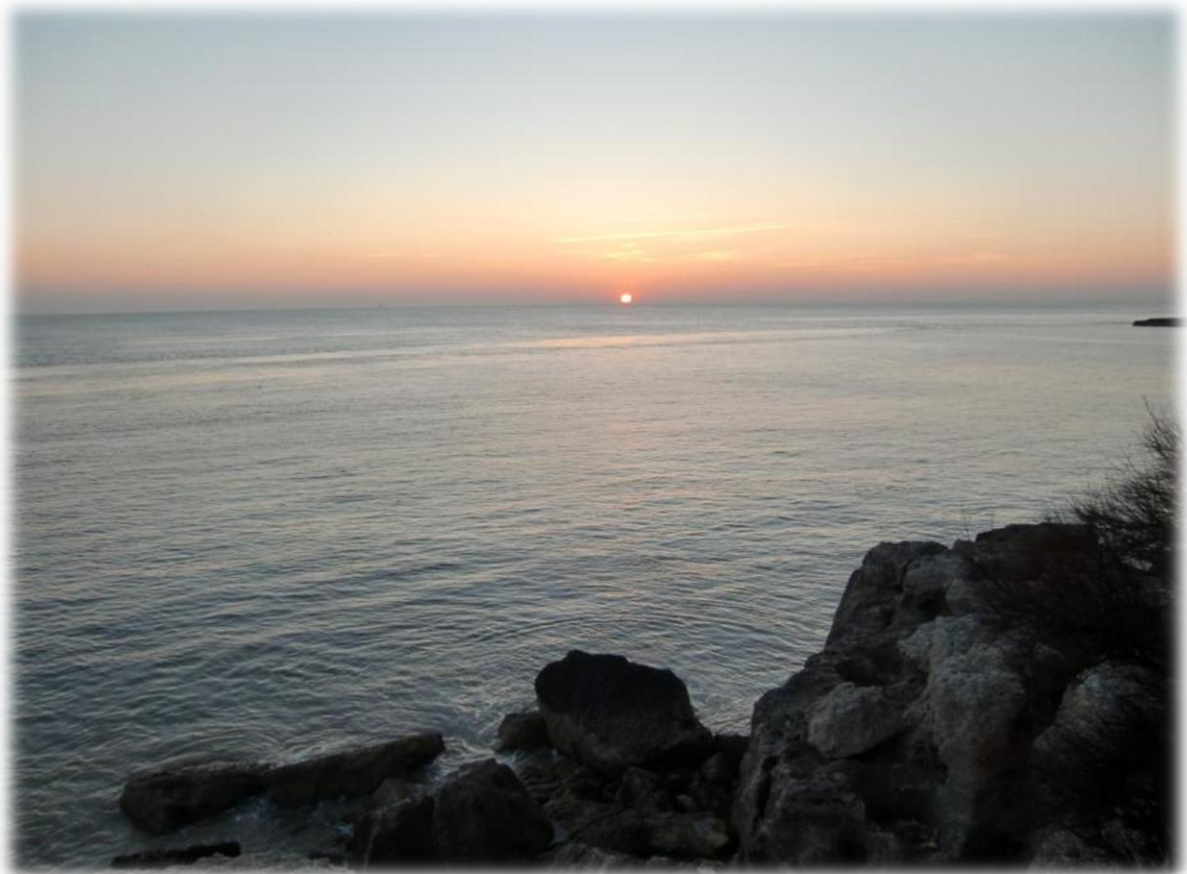
Met de TGV en de gewone trein hoop ik rond 15.00 uur aan te komen in Royan. Maar de TGV slaagt er in om met meer dan één uur vertraging toe te komen in Angoulême. Hierdoor mis ik mijn aansluiting en dien ik meer dan 2 uur te wachten op de volgende trein naar Royan.

Ik besluit dan maar om een wandelingetje te maken langs de Charente. Aan de overzijde zijn werklui bezig met het snoeien van overhangende takken. Ze doen dit van op een platbodemboot. Zij slepen tevens een vlot mee waarop een grote bak staat waarin ze meteen al het snoeihout verbranden.

Als ik in Royan aankom begint de avond al te vallen. Ik ga toch al op pad en zoek een plaatsje voor de tent. Ondertussen geniet ik van een mooie zonsondergang.

Er zijn in Royan verschillende campings maar ik weet dat ze nog allemaal gesloten zijn. Ik begeef mij toch maar naar de eerste camping (camping Clairefontaine) die op de GR 4 ligt.

De uitbater is juist aan het afsluiten. Ik vraag of ik er mijn tent mag zetten. Het mag en ik hoef er ook niet voor te betalen maar er is geen water en geen sanitair. En de camping wordt afgesloten met een grote ijzeren poort tot morgenvroeg 08.30 uur. Ik vind het geen probleem en aanvaar met plezier dit aanbod.

Woensdag 14 maart 2012

- Van : Royan 0 m
- Naar : Les Mathes (camping) 15 m
- Afstand : 24 km
- Stijgen : 200 m
- Dalen : 200 m
- Duur : 6 uur

Gisteren, tijdens het wachten op de trein, ben ik ook even gaan praten met de loketbediende van het station. Het blijkt dat ik recht heb op een schadevergoeding en krijg een formulier dat ik invul en terug afgeef. Vanaf 30 minuten vertraging is er een schadevergoeding voorzien. Ik heb de keuze, ofwel 25% terug betaald ofwel 50% in waardebonnen. Het nadeel van zo een waardebon is dat je er alleen maar een TGV ticket kunt mee kopen in een Frans treinstation. Ik kies dan ook eieren voor mijn geld en vraag dat ze het bedrag storten op mijn rekening.

Het is een zonnige dag en al vlug loopt de temperatuur op tot 22°C. Zowat de helft van het traject vandaag loop ik langs de kustlijn van de Atlantische Oceaan.

Royan is tijdens de Tweede Wereldoorlog volledig plat gebombardeerd. Oude historische gebouwen zul je er dan ook niet aantreffen. Het stadje moet het vooral hebben van kusttoerisme.

Ook hier begint men bomen te waarderen, ook al groeien ze niet recht naar omhoog. Men geeft de tak de nodige steun en deze steun kan meteen ook dienen om het GR teken op te kleven.

Deze villa staat te koop. Wie in deze mooie villa wilt wonen zal diep in de buidel moeten tasten.

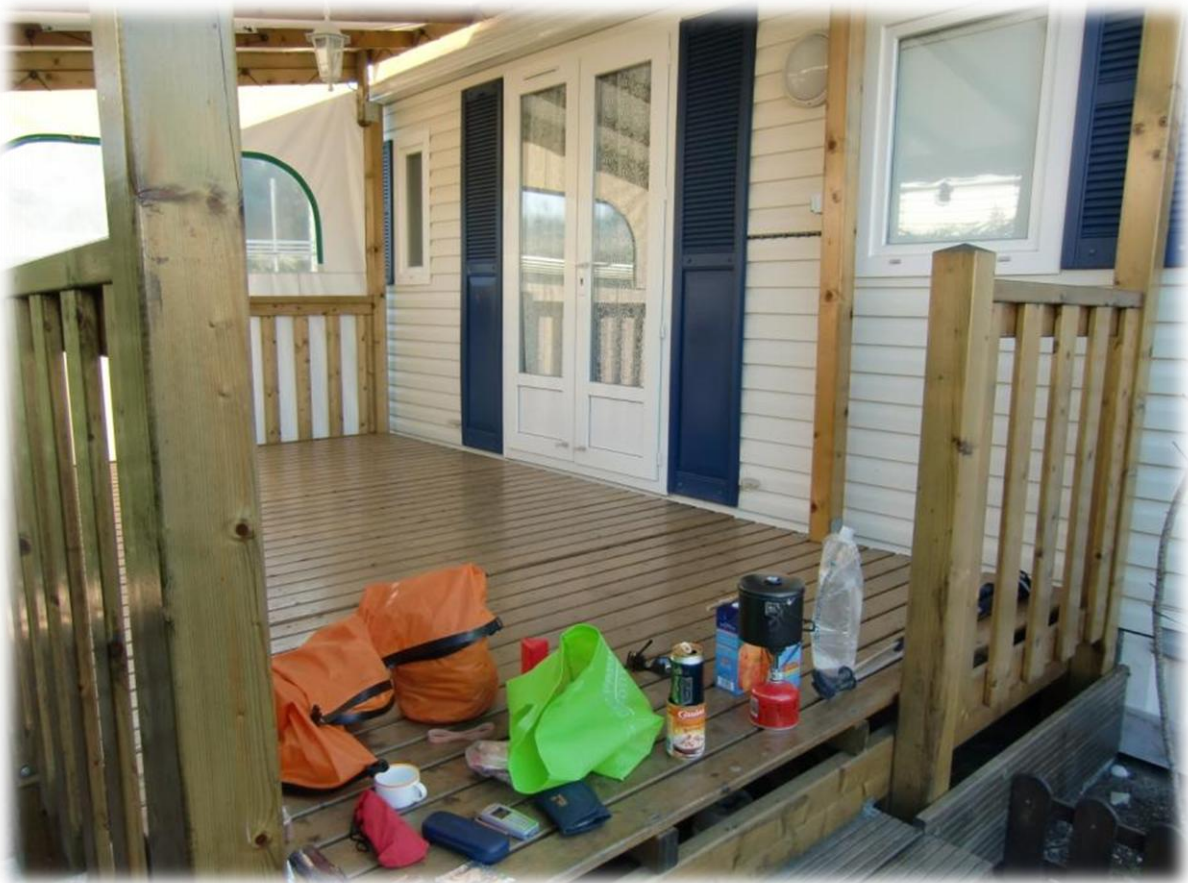

Eens ik de kustlijn verlaat voel ik echt dat ik op een GR zit. Elk heuveltje dat ook maar in de buurt ligt moet ik over.

In Les Mathes besluit ik terug mijn heil te gaan zoeken op een camping. Ik weet dat ook deze camping nog gesloten is maar op “streetview” heb ik gezien dat je er op kunt en dat de camping, in tegenstelling tot de camping van gisteren, niet afgesloten is. Ik loop op de camping wat rond en hoop er een verantwoordelijke te vinden. Op een bepaald ogenblik zie ik een echtpaar hun auto laden. Ik maak er een praatje mee. Het zijn vriendelijke mensen die hun huisje zijn komen opkuisen. Volgend weekend gaan ze hier een feestje bouwen met wat vrienden. De camping is inderdaad gesloten zeggen ze en er is geen sanitair of geen water. Maar ik mag mijn tentje zonder enig probleem op hun grond zetten. Voor ze vertrekken vraag ik toch hun naam voor het geval er toch een verantwoordelijke zou langskomen en eventueel vragen zou stellen. Het is de familie Minnart. Mevrouw Minnart wordt furieus. Met die mogelijkheid had ze geen rekening gehouden en ze zouden wel durven die van de camping zegt ze. De vrouw blijft zich maar opwinden en ze zegt mij dat het haar grond is en ze gaat naar de toegang van haar perceel en maakt de plastieken ketting vast. Kijk zegt ze; al wat zich achter deze ketting bevindt is van ons en daar doen wij wat we willen. Laat u zeker niet weggagen zegt ze. Haar man kan er mee lachen. Ik zeg hen dat de kans klein is dat ik hier ook maar iemand zal zien. Als ze in de auto stappen roept Mevrouw Minnart mij nog na. “U niet laten weggagen, u bent mijn gast! Mijn eigendom! Mijn grond!” Eens mijn tentje opgezet is ga ik in het dorp boodschappen doen, kook mijn potje en ga vroeg slapen. Morgen staat er een zware dag op het programma.

Donderdag 15 maart 2012

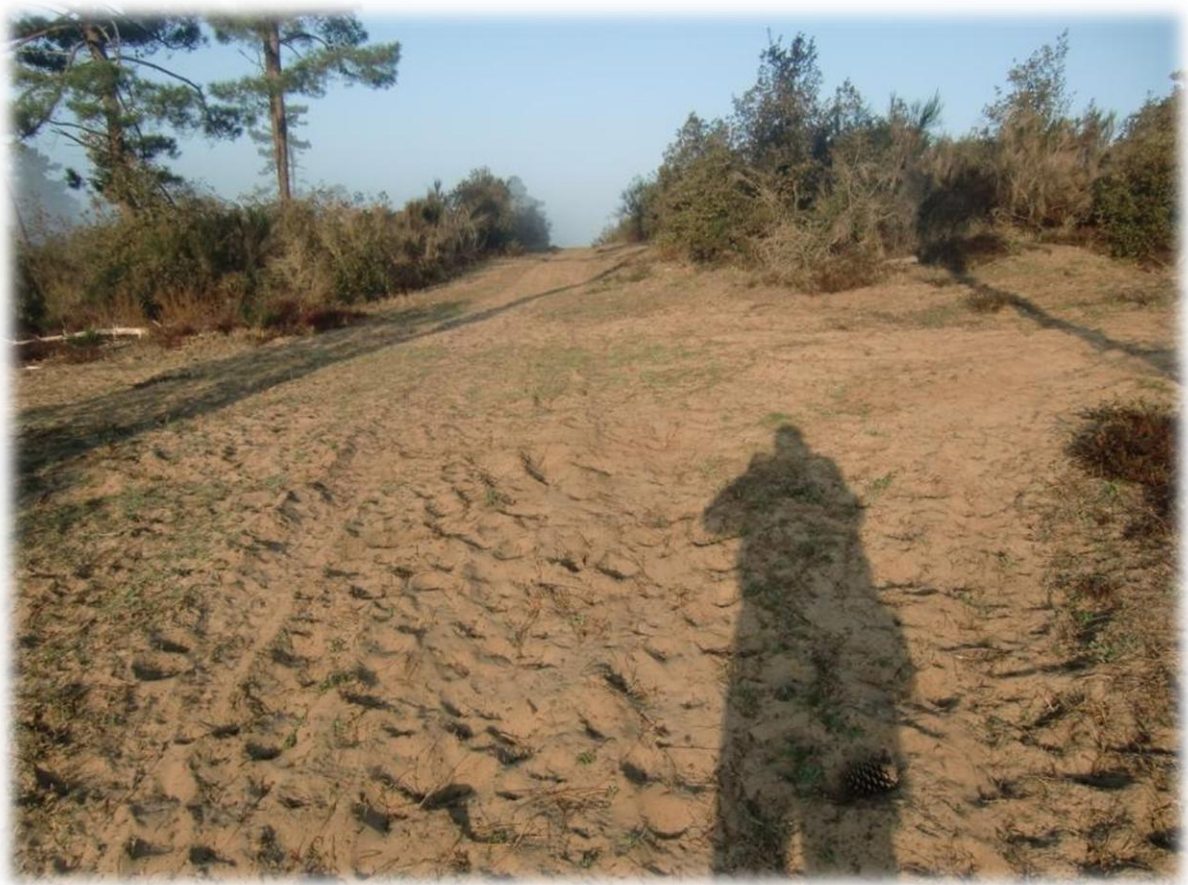
- Van : Les Mathes 15 m
- Naar : Brouage 5 m
- Afstand : 39 km
- Stijgen : 600 m
- Dalen : 500 m
- Duur : 10 uur

Ik ben al vroeg op pad want ik weet dat het een lange dag zal worden. Bij mijn vertrek is het nog wat mistig maar al gauw breekt de zon er terug door en heb ik terug een aangename 22°C. Ik vind het jammer dat ik het mailadres van de familie Minnart niet gevraagd heb. Ik zou hen anders kunnen laten weten dat ik inderdaad ongestoord op hun eigendom heb kunnen staan, dat ik niemand gezien heb.

Zanderige paden en boswegen wisselen elkaar af. Maar ik heb vooral de indruk dat ik in een grote zandbak aan het stappen ben. In het zand gaat het stappen ook trager.

Ik ga vooral door sparrenbossen maar ook daar zijn het overwegend zandwegen. En uiteraard moet elk klein bultje overwonnen worden.

Ik moet denken aan mijn goede vriend Willem. Nagenoeg wekelijks breng ik hem een bezoekje. Hij is tevens steeds de eerste die de gedrukte versie van mijn wandelverslagen leest. Hij heeft immers geen PC. Dan gebeurt het dat hij vraagt : “En is de Staf al met

pensioen, of hoe zit het met Henk zijn oog”? Het is net of hij ze allemaal (de medestappers) kent ook al heeft hij ze nog nooit ontmoet. Telkens voor ik op tocht vertrek breng ik Willem nog een bezoek om hem te zeggen dat hij me de komende dagen niet moet bellen, dat ik niet thuis zal zijn. Ook nu voor mijn vertrek ben ik nog langs geweest. Toen hij hoorde dat ik terug alleen op pad ging zei hij dat, mocht hij nog 65 jaar geweest zijn, hij met mij zou mee gaan want gij hebt al veel mooie dingen gezien zegt hij. En dat hij in een tent zou moeten slapen zou hem ook niet kunnen schelen. Maar helaas, ik denk dat hij ondertussen 77 jaar is, de laatste jaren gaat zijn gezondheid er sterk op achteruit. Maar ik denk dat Willem, mocht hij inderdaad nog 65 jaar zijn, dat hij inderdaad zou mee gegaan zijn en dat we samen veel plezier zouden beleven.

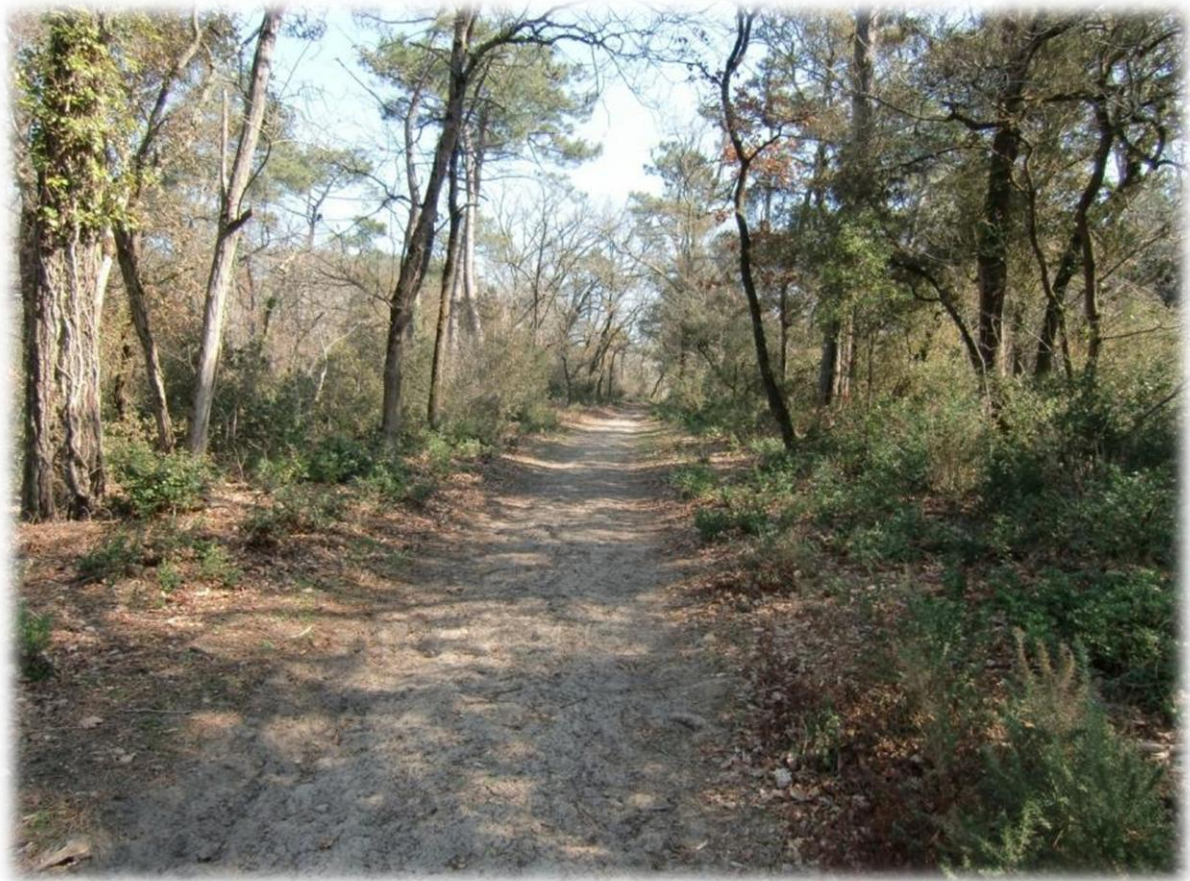

Ik loop in short maar mijn benen zien er niet meer uit door in het zand te stappen. Ik hoop dat ik mij deze avond eens deftig kan wassen zodat ik terug bruine benen heb in plaats van zwarte.

De eikenprocessierups. Ik kom ze herhaaldelijk tegen. Deze beestjes wil ik niet in mijn tent hebben. Ze hebben gevaarlijke brandharen die voor de mens schadelijk zijn. Elke rups heeft honderdduizenden van die brandharen. Het zijn pijlvormige brandharen die bij een bedreiging worden afgeschoten. Deze haren dringen door de huid, de ogen en de luchtwegen. De rupsen eten voornamelijk eikenbladeren en kunnen bomen werkelijk geheel kaal vreten.

Ik zie in de verte al de brug over de rivier “La Seudre”. Ik moet straks deze brug oversteken. Deze rivier is 68 km lang en doorkruist de gehele Charente-Maritime. De rivier mondt uit in de Golf van Biskaje. De brug zelf heeft een lengte van 1 km.

Eens ik de rivier “La Seudre” heb overgestoken kom ik in een gebied terecht met vele kreken, vijvers en moerassige gebieden. Hier worden ook veel oesters gekweekt.

In Marennes dien ik terug een stukje strand te volgen. Marennes, en de ganse streek er rond is gekend om zijn oesters. Het is dan ook meteen de grootste oesterkweekplaats van Frankrijk.

Eens het strand voorbij kom ik in natuurgebied terecht. Door de grote aanwezigheid van vis huizen er hier veel visetende vogels zoals zilverreigers, aalscholvers, meeuwen en ooievaars.

Het bekken van Marennes bezit de grootste vochtige zone van Frankrijk. Door de eeuwen heen, bewerkt door de mens, zijn deze moerassen een echt patrimonium en een zeer kwetsbaar ecosysteem. Daarom werd in 1995 dit gebied uitgeroepen tot natuurgebied tot bescherming en behoud van de moerassen.

De vleugelspanwijdte van de ooievaar bedraagt 195 tot 215 centimeter. Als carnivoor eet de ooievaar een breed scala aan dierlijk prooi, inclusief insecten, vissen, amfibieën, reptielen, kleine zoogdieren en kleine vogels. Het is een monogame broeder, maar vormt geen paar voor het leven. Het paar bouwt een nest bestaande uit grote takken, dat soms meerdere jaren wordt gebruikt. Het vrouwtje legt elk jaar één legsel van gewoonlijk vier eieren. Beide ouders broeden om beurten de eieren en voeden ook beide de jongen. Deze opvallende vogel heeft aanleiding gegeven tot vele legendes in zijn verspreidingsgebied, waarbij de meest bekende is dat baby's worden gebracht door de ooievaar.

In de middeleeuwen werd een groot deel van de moerassen omgevormd tot zoutmoerassen. In de 19de eeuw werden de zoutwinningen verlaten door de opkomst van het steenzout. Sedertdien werden de meeste zoutmoerassen omgevormd tot de hedendaagse oesterkwekerijen.

De ooievaars vliegen mij om de oren. Ik zie er af en toe eentje voorbijvliegen die nog een nest aan het bouwen of aan het verbouwen is, met dikke takken in hun bek.

De ooievaar maakt zijn nest op palen, daken en in bomen.

